



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Camilli De Lellis Fvndatoris Religionis Clericorum Regvlarivm Infirmis Ministrantivm

Cicatelli, Sanzio

Antverpiæ

Cap. VI. Camilli charitas erga omnes alios pauperes, mendicos, carcere inclusos, orphanos, viduas, pupillos, quin & erga ipsa animalia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37267

CAPVT VI.

Camilli charitas erga omnes alios pauperes, mendicos, carcere inclusos, orphanos, viduas, pupillos, quin & erga ipsa animalia.

Tanta erat Camilli & tam latè patens charitas, vt non modò infirmos & moribundos, sed etiam generatim quoscumque alios pauperes & miserabiles, insigni suæ pietatis ac benevolentiaë sinu complecteretur. Hinc plerumque cùm terrâ iter ageret, solebat omnibus qui occurrerent pauperibus stipem dare. Quam in rem socio mandabat, vt sacculum panum ab ephippio suspenderet. Si quem ergo pauperè peregrinum, infirmum, aut hospitio egentem in via offenderet, statim illi equum & diuersorium procurabat: deinde manè pecuniam hospiti (vt quondam ille Samaritanus) qui eius curam haberet, relinquebat. Si item quempiam, vel Sacerdotem vel Religiosum (quorum erat semper obseruantissimus) per iter reperiret, quamuis infirmi non essent, ipse tamen interdum ex equo descendens, aut aliquos è suis descendere imperans, illos iubebat ascendere, aut si ipsi fortè repugnarent, eos sancta quadam

X

vio-

violentiâ adurgebat, partim precando, partim mandando, vt vel in virtute saltem obedientiæ oblatam admitterent charitatem. Accidit verò nonnumquam, eorum aliquos tam imprudenter & inconsideratè eius abuti humanitate, vt præeuntes duobus tribusve miliaribus illum post se desererent, sequente interim pedibus bono Patre per loca lutosa & montosa cum non mediocri suo incommodo, propter vlcus tibiæ. Cùm verò mariter in triremibus ageret, vt plurimum scire auebat, num qui in illis essent infirmi, quos & visitabat, aut à socio visitandos curabat, quibusque omnia prouideri necessaria iubebat, licet Turcæ aut infideles essent, immò & suum ipsius viaticum non rarò illis dispensabat. Quibusdam illorum miserorum ad triemes condemnatorum, dicentibus se esse Sacerdotes, ac libenter diuinum Officium nonnumquam recituros, si vel Breuiarij vel conspicillorum suppeteret sibi copia, ipse, quamprimùm alicubi ad terram appulisset, hæc eis coëmebat. Sed illis alia quàm dicerent cogitantibus, & Breuiaria sua non multò postea diuidentibus, ipse re ad se delata, denuò iubebat alia ipsis comparari, & illis tradi; non valens neque volens inducere in animum, eos dolo malo id facere, sed sola fame aliãve necessitate compulsos. Sæpè cùm

nonnulli propter aliquam culpam fustuarium passuri essent, ipse intercedens medius adeò preces precibus aggerabat, vt denique veniam illis impetraret. Confitebatur porrò Sacerdoti non infrequenter (& socium quoque vt idem confiteretur, commonebat) quòd scilicet cum crudelibus quibusdam remigum Præfectis (qui pauperes Religiosos ad triremes damnatos fustibus absque causa exciperent) sermones miscuisset, nempe percussus metu excommunicationis, quam agentes cum talibus solent incurrere: propter quem conscientiaè scrupulum sæpissimè etiam cum iis loqui refugiebat. Confecto autem itinere, in more habebat iisdem pauperibus stipem aliquam impertiri, nec raro ad eos mittebat è supellectile domestica calceos, indusia, femoralia, aliaque eiusmodi vestimenta, quæ illi ab ipso efflagitauerant. Iis verò mendicis qui ad portam domus accedebant, certum iubebat dari numerum panum, atque etiam totum iusculum quod domi supererat, quam stipem suis ipse manibus sæpenumerò distribuebat. Genuæ cum ad eum delatum esset, domus Præfectum statuisse, vt panis ad portam amplius non daretur, non mediocriter indignatus, eundem Præfectum satis asperè increpuit, dicens: *Quid? an vos fortè istas effodistis, & labore*

vestro conquisistis eleemosynas? Atqui ego vobis dico, si vos pauperibus non benefeceritis, neque Deus benefaciet vobis, & in illa mortis vestrae hora eadem mensurâ vobis remetietur, qua his pauperibus mensi fueritis. Est autem in eadem ipsa domo crebris obseruatum experimentis, tum abundanter res provenisse, cum eleemosyna ad portam daretur; non venisse, cum non daretur. Solebat ergo ad id propositum dicere: *Confide in Deo pusillanimitis, & mitte panem tuum super aquas transcurrentes presentis vitæ, & post non multa tempora inuenies illum in mari vitæ aeternæ.* Cum pauperem quempiam errabundum lacerumque per viam offenderet, idemtidem illum inuitans ac post se trahens, tandem domum vsque deducebat: vbi veteribus indumentis donatum, aut iis quæ habebat lotis ac refectis, lætitia & consolatione plenum remittebat. Aded vir mitis ac misericors sufferre non poterat, pauperum nudam carnem oculis patientem intueri. Frequenter diebus Festis ad inopes carcere conclusos manticas panibus plenas mittebat: aliis autem diebus etiam ad eos tondendos, aliaque similia charitatis opera itidem allegabat. Si fortè in quapiam domo ciuitatis viduam aliquam, aut alios pauperes orphanos in magna esse rerum necessitate intelligeret, confestim omne genus chari-

charitatis illò deferri procurabat. Aliquan-
do Romæ acciti nostri ad opitulandum cui-
dam homini moribundo, inuenerunt in vno
eodemque lecto ægrotantes, maritum, coniu-
gem, & paruam filiolum, tanta omnes mise-
ria atque paupertate pressos, vt iam triduum
ieiuni persisterent. Quod admirati Patres,
sciscitati sunt, quonam pacto vitam illo tri-
duo sustentassent; tum mulier lacrymabun-
da, & præ debilitate vix loqui valens, ita re-
spondit: *Patres mei, quamuis eò redacta sim*
arumnarum, quò videtis, & præter ossa & pel-
lem vix mihi quidquam sit super, tamen ad
maritum meum in vita conseruandum toto hoc
triduo, lac illi è mamillis meis in os expressi,
sed in presenti amplius non possum, & hæc di-
cens, mammas ostendebat iam lacte vacuas,
& planè exsuccas. Qua re intellecta, statim
Camillus eosdem Patres redire, vnde vene-
rant, iussit, & secum deportare panem recen-
tem, oua, ius gallinaceum, pecuniam, vinum,
ligna, carbones; tamque diu illis continuari
hæc subsidia voluit, donec tota hæc pauper-
cula familia reuixit, & seruata est. Consue-
uerat etiam illum Dauidis verticulum idem-
tidem iterare: *Beatus vir, qui intelligit super*
egenum & pauperem: in die mala liberabit
eum Dominus; intelligendo per illam diem
malam, horam mortis. Vsurpabat item fre-

quenter in suis colloquiis ista alia sancti Iacobi verba: *Hæc est vera Religio, visitare pupillos & orphanos, & custodire se immaculatum ab hoc sæculo.* Denique cor illi erat tantæ erga indigos pietatis, vt dicere esset solitus: cum pauperes in mundo non reperirentur, oportere homines ad eos inuestigandos, & de sub terra eruendos, benè illis faciendi, & misericordiam exhibendi gratiâ, sese impendere. Sed quid de hominibus dico? quandoquidem & simplicium atque innocuorum animalium quadam velut miseratione tangentur. Quodam tempore dum peteret Samnium, offendit in via paruulum agnellum modò natum, qui, vpilionibus huius noui partus ignaris, in quadam fossa iacebat derelictus. Igitur Camillus eius audito balatu, & innocentis Agnelli Iesu memor, ex equo descendit, in manus accipit, sinu fouet, eumque recalificans benignè habet, donec pastores affecutus ipsis dedit. Aliàs Romæ, cum vngues cuidam antiquæ feli domesticæ refecti essent (coquis videlicet nescio quid damni ab ea illatum in culina incusantibus) ipse defluentem è pedibus cruorem intuens, ex quodam benignitatis affectu adhiberi medicamen voluit, adeoque rescire studuit, equisnam eius auctor facinoris extitisset: sed sciri numquam potuit. Idem aliquando

animaduertens, vnum è Patribus ex morbo conualescentem ad solis radios bacillo formicas maectantem, ferid admonuit, ne maectaret, opus enim Dei esse: cui cum respondisset Pater, multis non esse charum hoc animal, vtpote proprietarium, atque ætate in hiemem sollicitum ac prouidum: *Atqui propter hoc, inquit Camillus, maectari non debet; cum exemplum nobis prabeat, vti & Sapiens dicit, prouidenda nobis esse bona opera in hac vita, vt reperiamus in altera, præsertim cum nobis frigidissima mortis hiems superincumbat.* Ita ipse ab ipsis vsque formicis bonorum ac sanctorum operum addiscebat colligebatque disciplinam.

CAPVT VII.

Quo amore Camillus sanctam Paupertatem profecutus sit.

ITa Camillus sanctam paupertatem admauit, vt pluris eam æstimaret, magisque illa delectaretur, quàm soleant homines auariti multis, quas acquisuerint, diuitiis. Hinc vilibus utebatur plerumque vestibus, nec curabat si aut veteres essent aut refartæ, ac sæpenumerò dicere solitus erat: *Panniculi super panniculos; nec enim pulchra vestis, sed bona*
 X 4 *opera*